

**Skarga wniesiona w dniu 28 października 2011 r. —
Anbouba przeciwko Radzie**

(Sprawa T-563/11)

(2012/C 25/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Issam Anbouba (Homs, Syria) (przedstawiciele: adwokaci M.-A. Bastin i J.-M. Salva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi w całości;
- stwierdzenie zasadności niniejszej skargi w odniesieniu do wszystkich zarzutów;
- orzeczenie, iż możliwe jest częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów, ponieważ część aktów, których nieważność należy stwierdzić może zostać oddzielona od całego aktu,
- w konsekwencji:
 - częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/522/WPZiB z dnia 2 września 2011 r. [zmieniająca decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii], decyzji Rady 2011/628/WPZiB z dnia 23 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 878/2011 z dnia 2 września 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii poprzez usunięcie z nich nazwiska Issama ANBOUBY oraz wzmianki dotyczącej wspierania przez niego aktualnego reżimu syryjskiego,
 - ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/522/WPZiB z dnia 2 września 2011 r. [zmieniająca decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii], decyzji Rady 2011/628/WPZiB z dnia 23 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 878/2011 z dnia 2 września 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- ewentualnie stwierdzenie, że decyzje te oraz rozporządzenie nie mają zastosowania do Issama ANBOUBY i nakazanie usunięcia jego nazwiska oraz dotyczącej go wzmianki z wykazu podmiotów objętych sankcjami Unii Europejskiej;
- zasądzenie od Rady kwoty określonej tymczasowo na 1 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia celem

naprawienia krzywdy doznanej przez skarżącego i szkody poniesionej przez niego na skutek wskazania Issama ANBOUBY jako wspierającego aktualny reżim syryjski;

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący

— po pierwsze naruszenia zasady domniemania niewinności gwarantowanej przez art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i przez art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz

— po drugie oczywistego błędu w ocenie, gdyż oskarżenia pod adresem strony skarżącej nie zostały oparte na obiektywnych faktach, lecz zwykłych domniemaniach związanych z pozycją społeczną strony skarżącej jako biznesmena.

2) Zarzut drugi, podzielony na cztery części, dotyczący naruszenia prawa do obrony, prawa do rzetelnego procesu sądowego, obowiązku uzasadnienia, prawa do prywatności i wolności religijnej w zakresie, w jakim:

— stronie skarżącej nie zostały zakomunikowane żadne dowody ani poważne wskazówki, które mogłyby doprowadzić do wpisania jej nazwiska do wykazu podmiotów objętych sankcjami i nie została wysłuchana przed przyjęciem zaskarżonych aktów;

— przyjmując środki ograniczające względem strony skarżącej strona pozwana ograniczyła się w zaskarżonych aktach do użycia bardzo ogólnych sformułowań i w szczególności nieuzasadnionych;

— przyjęcie środków ograniczających względem strony skarżącej doprowadziło do żywych reakcji i gróźb ze strony osób i grup ofiar represji prowadzonych w Syrii, z którymi strona skarżąca jest w wyniku zaskarżonych aktów uosabiana;

— prawdziwy powód przyjęcia środków ograniczających względem strony skarżącej jest natury religijnej.

**Skarga wniesiona w dniu 28 października 2011 r. — Farage
przeciwko Parlamentowi i Buzkowi**

(Sprawa T-564/11)

(2012/C 25/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nigel Paul Farage (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: P. Bennett, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Jerzy Buzek (Bruksela, Belgia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Jerzego Buzka, z dnia 2 marca 2010 r. o utracie przez skarżącego prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres 10 dni oraz decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2010 r. i Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 31 sierpnia 2011 r. stwierdzających niedopuszczalność wniosku skarżącego dotyczącego skorzystania z immunitetu parlamentarnego; i
- posiłkowo, uznanie, że żadna z wyżej wymienionych decyzji nie jest ważna lub nie powinna zostać wydana.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 84, s. 99), jako że wystąpienie w dniu 24 lutego 2010 r. zostało wygłoszone przez skarżącego w charakterze posła do Parlamentu Europejskiego. Jako takie rozpatrywane wystąpienie obejmowało uwagi o charakterze politycznym, a kwestią zasadniczej wagi jest to, aby poseł do Parlamentu Europejskiego mógł swobodnie zabierać głos.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia wolności słowa ze względu na niewzięcie we właściwy sposób pod uwagę art. 9 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2011, L 116, s. 1).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu, określonego w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gdyż jakiegokolwiek uczestnictwo Przewodniczącego Parlamentu w procesie decyzyjnym w niniejszej sprawie lub kogokolwiek innego, kto był obecny podczas sesji plenarnej w dniu 24 lutego 2010 r. i wyraził swój pogląd, stanowi przeszkodę dla udziału w takim procesie.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 152 ust. 1 i art. 153 regulaminu Parlamentu Europejskiego, gdyż sankcje przewidziane w tym drugim przepisie muszą być interpretowane w kontekście słów wprowadzających, odnoszących się zasadniczo do przypadków poważnego zakłócenia obrad lub prac „[...] z naruszeniem zasad określonych w art. 9 [...]”.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2011 r. — Hassan przeciwko Radzie

(Sprawa T-572/11)

(2012/C 25/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Samir Hassan (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i E. Lagathu)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nieważności:
 - decyzji wykonawczej Rady 2011/515/WPZiB z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii, w zakresie, w jakim dodaje ona nazwisko S. Hassana do wykazu stanowiącego załącznik do tej decyzji Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 843/2011 z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, w zakresie, w jakim dodaje ono nazwisko S. Hassana do wykazu stanowiącego załącznik II do rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- naprawienie, na podstawie art. 268 i 340 TFUE, szkody poniesionej przez S. Hassana na skutek podjęcia wobec niego środków ograniczających i w związku z tym:
 - uznanie odpowiedzialności pozaumownej Rady Unii Europejskiej za szkody poniesione i przyszłe oraz za krzywdę;
 - przyznanie S. Hassanowi kwoty 250 000 EUR miesięcznie, począwszy od dnia 1 września 2011 r., celem naprawienia poniesionej przez niego szkody;
 - przyznanie S. Hassanowi symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem doznanej krzywdy i